

DOĞU MASALLARI

Çeviri: Servin Sarıyer

© KARAKARGA YAYINLARI 333

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

DOĞU MASALLARI

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Başak Tan

Çeviri: Servin Sariyer

Derleyen: Mesud Ata

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Kasım 2020

ISBN: 978-625-7217-20-0

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cümaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

İÇİNDEKİLER

I. BÖLÜM	7
GEVEZE KAPLUMBAĞA.....	9
BİR MİNİK ÖĞÜT İÇİN YÜZ BİN RUPİ	11
ALTIN SAÇAN YILAN.....	18
YEDİ KRALİÇENİN OĞLU	20
KALEM KILIÇTAN KESKİN.....	29
RACA RASALU	31
ASLAN KILIĞINDAKİ EŞEK.....	43
ÇİFTÇİ İLE TEFEÇİ.....	45
ALNINDA AY, YANAĞINDA YILDIZ TAŞIYAN ÇOCUK.....	48
KEÇE SAÇLI İBLİS.....	64
FİLDİŞİ KENT VE GÜZEL PRENSES.....	68
GÜNEŞ, AY VE RÜZGÂR YEMEĞE ÇIKMIŞLAR	81
KÖTÜ EVLATLAR NASIL OYUNA GELDİ.....	83
ASLAN İLE TELLİ TURNA	84
RACANIN OĞLU, PRENSES LABAM'IN KALBİNİ NASIL KAZANDI	86
KUZUCUK	97
PUNÇKİN.....	100
KIRIK KÜP	113
SİHİRLİ KEMAN.....	114
ZALİM TURNA NASIL YOLA GELDİ	118
GÜZEL LEYLA	122
KAPLAN, BRAHMAN VE ÇAKAL	134
FALCI'NIN OĞLU.....	137
HARİSARMAN.....	148
BÜYÜLÜ YÜZÜK.....	152

II. BÖLÜM	161
KARTALLARIN SARAYI	163
TUFANDAN KAÇAN DEV	170
ERGETZ'İN PERİ PRENSEŞİ	175
KARMAN ÇORMAN BİR SARAY	195
KIRMIZI PABUÇLAR.....	200
YILDIZLARIN ÇOCUĞU.....	206
ABİ FRESAH'IN ZİYAFETİ	213
DİLENCİ KRAL	221
KEDİ İLE KÖPEĞİN KAVGASI.....	225
NEHİRDEKİ BEBEK	230
TALMUD'DA SİNBAĐ	234
ŞIMARIK PRENS.....	244
BOSTANAY'IN ÖYKÜSÜ	251
ÇOBANLIKTAN KRALLIĞA.....	257
BÜYÜLÜ SARAY	260
YÜZ YILLIK UYKU	265
ÜÇ GÜNLÜK KRAL	269
BULUTLARIN ÜSTÜNDEKİ SARAY.....	274
PAPA İLE SATRANÇ OYNAYAN YAŞLI	281
KÖLENİN TALİHİ	288
DENİZDEKİ CENNET	293
HAHAM'IN UMACISI	298
PERİ KURBAĞA.....	303
KULEDEKİ PRENSES.....	307
III. BÖLÜM	319
SABUNCUNUN OĞLU	321
KEDİ İLE FARE.....	327
KRALIN HAZİNESİ.....	334
KRAL İLE BALIKÇI	340
RÜSTEM'İN YEDİ BADİRESİ.....	343
AÇ ADAMIN İNANCI	349
AKILLI TAVŞAN	351

DEVEYE BİKEN TİLKİ.....	354
ÇİFTÇİNİN OĞLU İLE SİHİRBAZ.....	358
YILDIZ FALCISI AYAKKABICI AHMED.....	367
EMİN VE GULYABANI.....	379
NUŞİREVAN'IN MEZARI.....	385
BÜYÜLÜ KUŞUN ÖYKÜSÜ.....	390
İKİ ALTIN KARDEŞİN ÖYKÜSÜ.....	402
AHMED GİRDU İLE İKİ KARDEŞİNİN ÖYKÜSÜ.....	410
AVCI İLE AK YILANIN ÖYKÜSÜ.....	414
FAYİZ İLE PERİ KIZININ ÖYKÜSÜ.....	420
İSFAHANLI TÛCCAR İLE VEFASIZ KARISI.....	423
PRENSEŞİ UYKUSUNDAN UYANDIRAN SIĞIR ÇOBANININ ÖYKÜSÜ.....	429
YARIM ÇOCUK TALİNG'İN ÖYKÜSÜ.....	435
FATİMA ANNESİNİ NASIL ÖLDÜRDÜ?.....	439
ÜÇ ÖĞÛT ALAN ADAMIN ÖYKÜSÜ.....	449
KRALIN OĞLU İLE PERİNİN HİKÂYESİ.....	460
KENEVİRCİNİN RÛYASI.....	464
KURT KADININ ÖYKÜSÜ.....	466
TALİHİNİ BULMAYA GİDEN ADAMIN ÖYKÜSÜ.....	467
BÖCEK, FARE VE KARINCANIN ÖYKÜSÜ.....	470
ÇÖMLEK SIRTLI KAPLUMBAĞA İLE TİLKİ.....	476
TİLKİNİN KRALDAN ALDIĞI EMİR.....	478
HEMEDANLI RAMAZAN İLE YOKSUL İŞÇİNİN ÖYKÜSÜ.....	479
HAZİNE BULAN ÇOBANIN ÖYKÜSÜ.....	482
SAFRAN TÛCCARININ ÖYKÜSÜ.....	484
YEDİ KIZ KARDEŞİN ÖYKÜSÜ.....	487
ŞAH ABBAS İLE YOKSUL ANNENİN ÖYKÜSÜ.....	490
HIZIR PEYGAMBER'İN İMDADA YETİŞMESİ.....	493
TANRIYA KÛSEN DİKENCİNİN ÖYKÜSÜ.....	496
İKİ KÖR DİLENCİ İLE KRALIN ÖYKÜSÜ.....	499
KRALIN TEK OĞLUNUN KADERİ.....	500
HAYDAR BEY İLE SAMAMBER'İN ÖYKÜSÜ.....	502
FIRINCI İLE BALIĞIN ÖYKÜSÜ.....	509

I. BÖLÜM

Hindistan'daki öykü geleneği, büyük ölçüde Guatama Buda'dan gelen değerler sistemine dayalı. Buda'nın hayatının ve öğretilerinin etkisi arttıkça, ülkede anlatılan ve iyi bilinen bütün öyküleri bu büyük öğretmenin etrafında toplama eğilimi ortaya çıktı. Ruh göçüne olan inancın da bundaki etkisi büyük elbette. Gerçek ve kurgu bilge kişiler, hemen her öyküde Buda'nın geçmiş yaşamları olarak resmedilebiliyor. Fabl türündeki anlatılarda bile bu mümkün; çünkü Hindu- lar çok eski zamanlardan beri hayvanları insanların yakın akrabaları olarak görmüş ve ruhun gelişim basamaklarına onları da dâhil etmişlerdi. Böylece Budistler, halk hikâyelerindeki bütün kahramanları ve önemli karakterleri Buda ile özdeşleştirerek, Hindistan'ın bütün öykülerini kutsal kitapları ile birleştirebildiler ve hikâye anlatma kültürünü bu yönde dönüştürebildiler.

Avustralyalı bir halk bilimci, çevirmen ve tarihçi olan Joseph Jacobs tarafından derlenen bu seçkide; *Alnında Ay, Yanağında Yıldız Olan Çocuk*, *Harisarman* ve *Bir Minik Öğüt İçin Yüz Bin Rupi* hikâyelerinde Hint kültürünün ve toplumsal yapısının ipuçlarını bulmak mümkün. Öte yandan *Aslan ile Telli Turna*, *Geveze Kaplumbağa* gibi fabl türündeki öykülerde karşımıza, ruh göçü ve masaldan alınacak dersi aktaran büyük öğretici olarak Guatama Buda çıkıyor.

GEVEZE KAPLUMBAĞA

Buda, hayatlarından birinde, Benares'te Brahmadata hüküm sürerken, ülkenin vezirinin ailesinde dünyaya gelmiş, büyüdüğünde de kralın maddi manevi danışmanı olmuş.

Ancak kral o kadar gevezeymiş ki, ağzını bir açtı mı başka hiç kimse tek bir laf söz söylemeye fırsat bulamazmış ve onun bu gevezeliğine bir çare bulmak isteyen Buda, sürekli bunu nasıl yapabileceğini düşünüyormuş.

O zamanlarda, Himalaya dağlarındaki bir gölde, bir kara kaplumbağası yaşıyormuş. Gölde yüzmeye gelen iki yaban ördeği, bu kaplumbağa ile arkadaş olmuş. Günlerden bir gün, artık iyice samimi olduklarında, ördekler kaplumbağaya, "Kaplumbağa kardeş, biz Himalaya ülkesinde Güzel Dağ'daki Altın Mağara'da yaşıyoruz. Sen de bizimle gelsene," demişler.

"İyi de, şuradan şuraya gitmek bile bütün günümü alıyor, onca yolu nasıl geleyim?" diye cevap vermiş kaplumbağa.

Ördekler, "Dilini tutar da kimseye bir şey söylemezsen, biz seni götürürüz," demişler.

"Tamam, söz veriyorum söylemem. Haydi, götürün beni," demiş kaplumbağa.

Ördekler sağlam bir çubuk getirip kaplumbağaya onu sıkıca ısırmasını söylemişler, kendileri de gagalarıyla çubuğun iki ucundan tutup havalanmışlar. İki yaban ördeğinin bir çubuğun ucunda kaplumbağayı taşıdığı gören insanlar, "Bu ne böyle, iki yaban ördeğinin bir kaplumbağayı böyle taşıdığı nerede görülmüş," demişler. Bu sözleri duyan kaplumbağa, "Size ne be! Arkadaşlarım beni taşıyorlar, size ne oluyor?" demek için ağzını açtığı anda aşağı

düşmeye başlamış, Benares'teki sarayın bahçesine düşüp ortadan ikiye bölünmüş. Aşağıdan; "Sarayın bahçesine bir kaplumbağa düşüp ortadan ikiye bölündü," diye çılgınlık yükselmiş.

Kral hemen yanına Buda'yı da alıp kaplumbağa'nın düştüğü yere gitmiş, bir kara kaplumbağasının nasıl olup da gökten sarayının bahçesine düştüğüne şaşırarak Buda'ya dönüp; "Bu buraya nasıl gelmiş olabilir?" diye sormuş.

Buda kendi kendine düşünmüş; "Nicedir, kralın şöyle bir kulağını çekmek için bir fırsat bekliyorum, denemediğim yol kalmadı. Belli ki bu kaplumbağa şu ördeklerle dost olmuş, bir şekilde onu bir çubuğun ucunda daha önce görmediği tepelere götürmek istemiş olmalılar. Tuttuğu çubuktan ancak ağızını açarsa düşebilirdi, demek ki bu kaplumbağa da bizim kral gibi çenebazmış." Daha sonra krala dönerek, "Ah kralım, söyleyeceklerinin ardı arkası kesilmeyen, geveze canlılar hep böyle kötü sonlarla hayata veda ederler," demiş ve şunları söylemiş.

"Konuşmadan edememiş kaplumbağa. Bu yolda kendini öldürmüştü; gevezelikten tutunduğu çubuğu unutmuş, Hayatı o bir kelimeyle son bulmuş. Siz de bakın, görün Majesteleri! Bilgelikten uzak, boş laflar nelere kadir. Susmasını hiç bilmeyen bu kaplumbağa ders olsun size, görün gevezelerin sonu nedir!"

Kendisine söylenen bu sözler karşısında afallayan kral; "Bana mı söylüyorsun sen bunları?" diye sormuş.

Buda açık sözlülükle; "Kralım, ister siz olun, ister bir başkası. Çenesini tutmayı kim öğrenemezse, onu da yolun sonunda bekler bu kaplumbağanın yaşadığı acı," demiş.

Bu sözlerden derinden etkilenen kral, bir yerde yatan kaplumbağaya bakmış, bir Buda'ya bakmış ve çok konuşma huyundan vazgeçerek, zamanla az ve öz konuşan bilge bir yönetici olmuş.

BİR MİNİK ÖĞÜT İÇİN YÜZ BİN RUPİ

Bir zamanlar ülkenin birinde fakir, kör bir Brahman ve karısı yaşarmış. İki de geçinebilmek için oğullarına muhtaçlarmış. Oğlan her gün, daha gün ağarmadan dışarı çıkar, kapı kapı dilenerek bulabildiği her şeyi eve getirirmiş. Hayatları uzun süre böyle devam etmiş, ta ki genç oğlan bu sefil hayattan bıkip başka bir ülkede talihini aramaya karar verene kadar. Durumu eşine açmış, kendisi ortalıkta yokken birkaç ay boyunca yaşlı anne ve babasına göz kulak olmasını istemiş ondan. Babası ve annesi bu kararına sinirlenip ona darılsalar da, karısına onun yokluğunda yaşlıları mutlu etmeye çalışmasını söylemiş ve yola koyulmuş.

Çıkınında iki lokma yiyecekle günlerce yol almış, en sonunda komşu ülkenin başkentine varmış. Gidip bir tüccarın dükkânının kapısına oturup dilenmeye başlamış. Tüccar dükkândan çıkarak ona nereden geldiğini, neden geldiğini, hangi kasttan olduğunu sormuş. Oğlan bir Brahman olduğunu, orada burada dolaşip dilenerek kendisinin ve ailesinin geçimini sağladığını anlatmış. Oğlanın haline üzülen tüccar, ona o ülkenin çok nazik ve cömert bir kralının olduğunu, isterse kralın yanına gitmesi için ona eşlik edebileceğini söylemiş. Tesadüfen o zamanlarda da kral yeni inşa ettirdiği altın tapınakla ilgilenecek bir Brahman arıyormuş. Bu yüzden oğlanı karşısında görüp, bir de ailesinin mutluluğu için bunca yükü sırtlayan iyi kalpli ve dürüst biri olduğunu duyunca çok sevinmiş. Hemen onu tapınağın başına geçirmiş, maaş olarak da kendisine yıllık elli çuval pirinçle yüz rupi ödeneceğini söylemiş.

Aradan iki ay geçmiş, bu esnada kocasından hiç haber almamış olan karısı onu merak etmiş, evden ayrılıp kocasını aramaya

gitmiş. Şans eseri tam da kocasının gittiği yoldan giderek, onun vardığı şehre varmış. Burada her sabah bir dilenciye, altın tapınakta, kralın adına bir altın rupi verildiğini duymuş. Sonraki sabah kalktığı gibi tapınağa gitmiş ve orada kocasıyla karşılaşmış.

Oğlan endişeyle; “Ne arıyorsun sen burada?” diye sormuş karısına. “Gariban annemle babamı yalnız mı bıraktın? Beddua etsinler de bana, başımdan aşağı koca koca taşlar mı yağsın istiyorsun sen? Ne yapar iki yaşlı kendi başlarına? Çabuk geldiğin gibi eve dön, beni evde bekle.”

Ancak kadın, “Olmaz,” demiş. “Açlıktan ben ölmezsem, annemle baban ölecek bu gidişle. Evde yiyecek tek bir pirinç tanesi bile kalmadı.”

Brahman hemen bir kâğıda bir şeyler yazıp kadına vermiş. “Al bunu,” demiş, “götür krala ver. Bunun karşılığında sana yüz bin rupi verecek.” Böylece kadın kocasının yanından ayrılmış. Brahman’ın ona verdiği kâğıtta üç öğüt yazıyormuş. Birincisi, seyahat ederken gece vakti yabancı bir yere varan kişinin nerede yattığına dikkat etmesi, tek gözü açık uyuması imiş. İkinci öğüt, bir adamın evli bir kız kardeşi varsa ve bu adam onu zenginken ziyaret ederse, kız kardeşinin onu iyi ağırlayacağı, ancak yokluğa düşerse ona sırt çevireceğiymiş. Son öğütse, kişinin kendi işini kendisinin görmesini, hiçbir şeyden gözünün korkmasına izin vermemesini salık veriyormuş.

Kadın evine vardığında yaşlılara kocasını bulduğunu, kocasının ona çok değerli bir kâğıt verdiğini ancak kralın önüne kendisi çıkmaya cesaret edemediğinden bir akrabasını gönderdiğini anlatmış. Kral kâğıtta yazanları okumuş ve adama kırbaç cezası vererek huzurundan kovmuş. Ertesi sabah kadın kâğıdı geri almış, üstünde yazanları okuyarak yolda yürürken, kralın oğlu onu görüp ne okuduğunu sormuş. Kadın, elinde içinde değerli öğütler yazan bir kâğıt olduğunu, yüz bin rupi karşılığında onu prense satabileceğini söylemiş. Prens, kadından kâğıdı göstermesini istemiş ve kâğıtta yazanları okuyunca, yüz bin rupi değerinde, mücevherlerle süslü

bir bilezik vererek yanından ayrılmış. Kadın buna çok mutlu olmuş, hemen bileziği bozdurmuş ve ertesi gün ev ahalisine uzun süre yetecek malzeme almış.

Akşam olup da prens saraya döndüğünde, babasına, bir kadınla karşılaşmış elindeki kâğıdı satın aldığını anlatmış. Babasının onu takdir edeceğini düşünüyormuş ama durum pek de onun umduğu gibi olmamış. Kral sinirden küplere binmiş ve oğlunu ülkeden sürdürmüş.

Prens, olup bitenlere hiçbir anlam veremese de, kralın emrine karşı gelecek hali yokmuş. Annesine, akrabalarına, dostlarına veda edip yola düşmüş. Gece çökerken bir şehre varmış, ne yapacağını bilmez halde dolaşırken adamın biri onu görüp evine davet etmiş. Prens bu daveti kabul etmiş, adam da onu gerçekten çok iyi ağırlamış. Altına bir minder sermiş, önüne çeşit çeşit yemekler koymuş.

Derken, prensin aklına kâğıtta yazan ilk öğüt gelmiş. “Ah!” demiş. “İşte Brahman’ın ilk öğüdünü dinlemenin zamanı geldi. Bu gece gözümü bile kırpmayacağım.”

Prens aklına bu öğüdü zamanında getirdiği için şanslıymış çünkü ev sahibi gerçekten de gecenin bir yarısı sessizce kalkmış, eline bir kılıç alıp prene saldırmış. Ancak zaten uyumamış olan prens bu saldırıyı savuşturmuş ve adama; “Neden öldürmeye çalışıyorsun beni? Ben ölsem senin eline ne geçer? Şeytana uyma, sonra köpeğini öldüren o adam gibi pişman olursun,” demiş.

Bir anda şaşırın adam, “Ne köpeği? Ne adamı? Ne diyorsun sen be adam?” diye cevap vermiş.

Prens, “Elindeki kılıcı bana verirsen anlatırım,” demiş. Merakına yenilen adam, kılıcı prene vermiş ve hikâyeyi dinlemeye başlamış.

“Bir zamanlar oldukça varlıklı bir tüccar yaşamış. Adamın bir de köpeği varmış. Gel zaman, git zaman, bu adam yokluğa düşmüş, artık bakamadığı köpeğinden de ayrılmak zorunda kalmış. Gidip tandık bir tüccardan beş bin rupi borç alıp, köpeği de senet yerine adama vermiş. Elindeki parayla yeniden ticarete atılmış

ama uzun zaman geçmeden bir gün, bizim adama borç veren tüccarın dükkânına hırsız girmiş. Dükkânı baştan ayağa talan etmiş, kasada on rupi bile bırakmamışlar. Ama ne olup bittiğini anlayan sadık köpek hemen hırsızların peşine düşmüş, çaldıklarını nereye sakladıklarını iyice belleyip geri dönmüş. Tüccar, sabah gelip de dükkânının soyulduğunu görünce feryat figan etmeye başlamış. Adam neredeyse delirecekmiş. Bu esnada köpek kapının etrafında koşturuyor, adamın kolunu paçasını çekiştirip duruyormuş. Adamın, köpeğin bu halini gören arkadaşlarından biri, belki de onun olup biteni görmüş olabileceğini düşünmüş. Tüccara, köpeğin götürmeye çalıştığı yere gitmeyi önermiş. Zaten çaresiz olan tüccar, bir umut, adamın dediğini kabul etmiş, köpeğin peşine takılmışlar. Köpek onları doğruca, hırsızların çaldıkları paraları sakladıkları yere götürmüş. Oraya vardıklarında hayvan havlayarak toprağı eşelemeye başlamış. Bunun üzerine tüccarla arkadaşı etrafı kazmışlar ve çalınan ne varsa ne bir eksik, ne bir fazla, tastamam bulmuşlar.

“Tüccar o kadar mutlu olmuş ki, geri döner dönmez köpeği tasmaında bir mektupla sahibine geri yollamış. Mektupta köpeğin ne kadar akıllı ve sadık bir hayvan olduğu yazıyor, tüccar adamdan aldığı borcu unutmamasını, hatta köpeği onu kurtardığı için kendisine beş bin rupi de hediye edeceği yazıyormuş. Ancak bizim tüccar senet olarak verdiği köpeğini uzaktan görünce, “Eyvah,” demiş, “Arkadaşım parasını geri isteyecek. Nasıl öderim o kadar parayı? Daha yeni toparlanmaya başlıyorum, şunun şurasında ne kadar zaman oldu ben yeniden çalışmaya başlayalı? En iyisi buraya kadar gelmeden köpeği öldürmek, sonra da köpeği başkası öldürdü derim. Tüccar senedime sahip çıkamadığı için de ortada borç filan kalmaz.” Adam hemen dışarıya koşarak zavallı köpeği oracıkta öldürmüş. Acı içinde yere düşen hayvanın tasmaındaki mektup da yere düşmüş, adam mektubu alıp okuduğunda yüreğine adeta kor bir ateş düşmüş!”

“Sen de bir dur, düşün,” diye sözlerine devam etmiş prens. “Hayatın boyunca pişman olmayasın sonra.”

Prens bunları söyleyerek hikâyesini bitirdiğinde gün ağarıyor-
muş, evden çıkıp tekrar yola koyulmuş.

Kız kardeşinin kocasının hüküm sürdüğü ülkeye gitmeye karar
vermiş. Oraya vardığında bir yogi kılığına girerek, sarayın yakın-
larındaki bir ağacın dibine oturup ibadet ediyormuş gibi numara
yapmaya başlamış. Ülkesine kutsal bir adamın geldiği haberi kra-
lın kulağına çabucak gitmiş. Karısı çok hasta olan, bir sürü ülkeden
hekimler getirirse de derdine deva bulamayan kralın içine, bunu
duyduğunda bir umut doğmuş, bu kutsal adamın ona yardım ede-
bileceğini düşünerek hemen onu yanına çağırtmış. Ancak yogi,
saraya gelmeyi reddetmiş. Kapalı, gökyüzünü görmeyen binalara
girmeyeceğini, majesteleri kendisini görmek istiyorsa karısını da
alıp kendisinin gelmesi gerektiğini söylemiş. Karısının iyileşmesi
için her şeyi yapmaya razı olan kral, onu da alıp yoginin yanına
gitmiş. Kutsal adam kadının önünde bağdaş kurup oturmasını is-
temiş, kadın bu şekilde üç saat boyunca oturduktan sonra da artık
iyileştiğini, kalkıp gidebileceğini söylemiş.

Akşam olduğunda ise sarayda büyük bir yaygara kopmuş; çün-
kü kraliçenin inci tespihi kayıpmış ve hiç kimse nerede olduğunu
bilmiyormuş. Sonunda birini akıl danışmak için yoginin yanına
göndermişler, tespih sabah yoginin kadını tedavi ettiği yerde öyle-
ce duruyormuş. Bunu duyunca sinirden deliye dönen kral hemen
yoginin asılmasını emretmiş ancak bu emir yerine getirilemeden
prens ülkeden kaçıp gitmiş. Artık ikinci öğüdün de doğruluğun-
dan eminmiş.

Yogi kıyafetlerini çıkarıp kendi kıyafetleri içinde ağır ağır yol
alırken, bir çömlekçi ile ailesini görmüş. Bunlar bir kenarda otur-
muş, hem ağlıyor, hem gülüyorlarmış. Bir süre onları izleyen prens
bu duruma bir anlam verememiş, en sonunda dayanamayıp; “Deli
misiniz siz?” diye sormuş. “Gülünecek, mutlu olunacak bir şey
varsa niye bir yandan ağlıyorsunuz? Yok, kötü bir şey olduysa da,
ağlayacaksanız niye bir yandan da gülüyorsunuz?”

“Sen kendi işine baksana,” diye cevap vermiş çömlekçi. “Seni

ne ilgilendirir?”

Bunun üzerine prens, “Affedersin,” demiş. “Sadece sebebini merak etmiştim.”

Çömlekçi, “Söyleyeyim o zaman,” demiş ve anlatmaya başlamış: “Bizim kralımızın bir kızı var, bu kızla evlenen kim olursa olsun, daha aynı odada kaldıkları ilk gece ölüyor. Kral kızını her gün yeniden evlendiriyor, kızın bütün kocaları evliliklerinin ikinci gününü göremeden ölüyor. Ortalıkta, evlenme çağında delikanlı kalmadı, yakında sıra bizim oğlana da gelecek. Koskoca prenses, bir çömlekçinin oğlula evlenecek! Böyle saçma şey mi olur? İşte buna gülüyoruz. Ama öte yandan, bizim oğlumuz da düğün gecesi ölüp gidecek, elimizden de bir şey gelmiyor. Bu yüzden de ağlıyoruz.”

Prens, “Hakikaten de insan böyle bir durumda gülmeli mi ağlamalı mı bilemez,” demiş. “Ama artık ağlamayın. Ben oğlunuzun yerine geçer, onun yerine prensesle evlenirim. Onun elbiselerini bana giydirmeniz yeterli.”

Çok sevinen çömlekçi prensi bir güzel hazırlamış, saraya uğurlamış. Gece olup da prens prensesin odasına gideceği zaman, “Bakalım kaderimde ne var?” diye düşünmüş. “Benden önceki delikanlılar gibi ölüp gidecek miyim ben de?” Yatağa uzanmış, bir eli belindeki kılıcı sıkı sıkı tutuyormuş, gece boyunca uyumamaya ve ülkenin neredeyse bütün genç erkeklerinin sonunu getiren gizemin ne olduğunu görmeye karar vermiş. Gecenin bir yarısı, prenses derin uykudayken, burun deliklerinden iki yılan çıkmış, prensi öldürmek için bacaklarından yukarı sürünmeye başlamışlar ancak bu duruma hazırlıklı olan prens, kılıcını savurduğu gibi ikisini de öldürmüştü. Gün doğduğunda, kral prensin ölüp ölmediğini görmeye gelmiş, delikanlıyı kızıyla karşılıklı oturmuş, neşeyle muhabbet ederken gördüğünde çok şaşırılmış. “Bir bu delikanlı hayatta kaldı kızımın yanında, kader bağlamış demek ki onları birbirine,” diye düşünmüş.

Odaya girerek, “Sen kimsin delikanlı, doğruyu söyle bana? Nereden geldin?” diye sormuş.

Prens, “Ben görkemli bir ülkenin kralının oğluyum efendim,” diye cevap vermiş.

Kral, kızının hayat boyu eşi olacak bu adamın soylu bir aileden geldiğini öğrendiğinde mutluluğu ikiye katlanmış. Ona sarayında kalmasını söylemiş ve onu tahtının varisi ilan etmiş. Prens bir yıldan fazla bir zaman sarayda kaldıktan sonra, ülkesini ziyaret etmek için izin isteyerek yola koyulmuş. Kral ona filler, atlar, mücevherler ve babası için hediyeler vermiş.

Prens yol üstünde tekrar kız kardeşinin kocasının hüküm sürdüğü ülkeden geçmek zorundaymış. Ülkeye girdiğinin haberi hemen krala ulaşmış, kral onun önünde el pençe divan durmuş, gelip sarayında kalmasını, onu onurlandırmasını istemiş. Saraya gittiklerinde kız kardeşi onu gülücüklerle, öpücüklerle karşılamış. Tekrar yola çıkmadan önce prens onlara önceki ziyaretinde olanları, ülkelerinden nasıl apar topar kaçtığını anlatmış. Daha sonra onlara iki fil, iki güzel at, on beş asker ve yüz bin rupi değerinde mücevher hediye ederek yoluna devam etmiş.

Uzun bir yoldan sonra sonunda evine varan prens, annesine ve babasına geldiğini haber etmiş. Oğullarını uzun zamandır görmeyen ve yabanda ölüp gittiğini düşünen anne babasının gözleri meğer ağlamaktan kör olmuş. Kral, “Gelsin oğlum yanımıza,” demiş. “Gelip elleriyle gözlerimize dokunsun, gözümüzün önündeki perdeyi kaldırsın.” Prens geldiğinde yaşlı anne babası onu hasretle kucaklamışlar. Prens hemen anne babasının gözlerini okşayarak yeniden görmelerini sağlamış. Babasına olan biten her şeyi anlatmış, Brahman’ın karısından aldığı kâğıt parçasının onu ölümlerden kurtardığını söylemiş. Pişman olan kral, oğlundan onu affetmesini istemiş. Artık herkes mutluymuş.

ALTIN SAÇAN YILAN

Ülkenin birinde, Haridatta adında fakir bir Brahman yaşıyormuş. Çiftçilik yapıyor, ancak topraktan çok az verim alıyormuş. Bir gün, sıcak altında uzun saatler boyunca çalıştıktan sonra artık bunalan Brahman, biraz kestirmek için bir ağacın gölgesine uzanmış. O esnada elini koyduğu yerin dibindeki bir karınca yuvasından, bir gözlüklü yılanın sürünerek çıktığını görmüş. Kendi kendine, “Bu yılan bu toprakların koruyucu ruhu olmalı, ben ise ona hiç dua etmedim. Demek o yüzden tarlam böyle verimsiz. En iyisi kalkayım da gönlünü alayım,” demiş.

Gidip bir kâseye biraz süt koymuş, karınca yuvasının yanına gidip, “Ey bu toprakların koruyucusu, senin buralarda olduğunu bilmezdim ben, ondandır ki gelip de sana hiç dua etmedim. Ne olur, başıyla ayıbımı,” demiş, sütü oraya bırakıp evine gitmiş. Ertesi sabah geldiğinde kâsenin içindeki sütün gittiğini, yerinde bir altın sikkenin durduğunu görmüş. Ondan sonraki her gün Brahman, yılanı bir kâse süt verip karşılığında bir altın sikke almış.

Bir gün Brahman tohum almak için köye gitmeye hazırlanırken, oğlunu yanına çağırıp kendisi yokken karınca yuvasının yanına bir kâse süt bırakmasını söylemiş. Oğlan sütü götürmüş, yerine koymuş ve eve dönmüş. Ertesi gün gittiğinde kâsenin içinde bir altın sikke bulmuş. Kendi kendine, “Belli ki bu karınca yuvasının içi altın dolu,” demiş. Ne diye yılanı her gün süt getirmekle uğraşıyorum ki? Koparıvereyim kafasını, karınca yuvasını eşeleyip altınları bulayım, hepsini toplayayım.” Ertesi gün Brahman’ın oğlu tekrar sütü götürmüş, karınca yuvasından çıkan yılan yavaş yavaş kâseye doğru gelirken kafasına bir sopayla sertçe vurmuş. Yılan

şans eseri ölmemiş, kıvrak hareketlerle oğlanın ayaklarına dolanıp keskin dişleriyle onu ısırıp oracıkta öldürmüştü.

Bu olaydan iki gün sonra Brahman evine dönüp de oğlunun başına gelenleri öğrendiğinde derin bir kedere boğulmuş. Bir süre yastan sonra bir gün, eline bir kâse süt alarak karınca yuvasına gitmiş, sütü yere koyup yüksek sesle yılanı dua etmiş. Uzunca bir süre sonra yılan ortaya çıkmış ancak Brahman'ın yanına gelmiyor, karınca yuvasından dışarı yalnızca kafasını çıkarıyormuş. Brahman'a; "Bu ne aç gözlülük, nasıl oluyor da buraya geri gelebiliyorsun? Gözünü para hırsı büyüdüncü kaybettiğin oğlunun acısını da mı unuttun? Bundan sonra seninle ben dost olamayız. Cahil oğlun bir sopayla öldürmeye kalktı beni, sonunda kendisi canından oldu ama ben nasıl unutayım o sopanın acısını? Ya sen? Sen nasıl unutabilirsin kaybettiğin oğlunun acısını?" demiş. Brahman'a kıymetli bir inci vererek ortadan kaybolmuş. Gitmeden önce son söylediği ise, "Artık buraya gelme," imiş. Brahman inciyi alıp evine gitmiş, aç gözlülüğüne yenik düştüğü için canından olan oğluna, onunla hiçbir zaman dost olmayacak olan yılanın söylediklerine üzölmüş, oturup ağlamış.

YEDİ KRALİÇENİN OĞLU

Bir zamanlar yedi kraliçesi olan ama bir türlü çocuk sahibi olmayan bir kral yaşarmış. Kral bu duruma çok üzölür, öldüğünde arkasında bir varis bırakamayacağını düşündükçe adeta kahrolurmuş.

Bir gün yaşlı bir fakir, kralın huzuruna gelip, “Tanrı dualarınızı duydu efendim, dileğiniz olacak ve yedi kraliçenizden biri bir oğlan doğuracak,” demiş.

Bu sözler karşısında kral sevinçten çılgına dönmüş, hemen adamlarına bütün ülkede ziyafetler verilmesini, eğlenceler düzenlenmesini emretmiş.

Bu esnada yedi kraliçe, güzelliği dillere destan bir sayarda lüks içinde yaşıyorlarmış. Hizmetkârları etraflarında pervane oluyor, kraliçelerin gönlünden geçen her şey hemen ellerinin altında bitiveriyormuş.

Avlanmaya çok düşkün olan kral, bir gün ava çıkmadan önce yedi kraliçeden bir mektup almış. Mektupta, “Gönlümüzün efendisi, ne olur bugün kuzeyde avlanmayınız. Dün gece çok kötü rüyalar gördük, tanrı korusun yolunuza bir kötölük çıkabilir,” yazıyormuş.

Kraliçelerin endişesini gidermek isteyen kral, kuzeye gitmeyeceğine söz vermiş ve güneye doğru yola koyulmuş ancak ne kadar dolaştıysa da avlayacak tek bir hayvan bulamamış. Bunun üzerine önce doğuya, sonra batıya gitmiş ama şansı yine dönmemiş. Eve eli boş dönmeyi şanına yakıştıramayan kral, verdiği sözü unutup kuzeye doğru ilerlemeye başlamış. Burada da önceleri hiçbir hayvan bulamamış ancak tam vazgeçip eve dönmeyi düşünmeye